

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

II. Refelluntur argumenta Adversariorum. Primum argumentum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

dem carne, vivificatus autem spiritu . . . qui est in dextera Dei deglutiens mortem, ut vite aeternae heredes efficeremur.

I. Favent Judaei quidam sententiae Christianorum super Christi Jesu reditu ad vitam. II. Refelluntur argumenta Adversariorum. Primum argumentum. III. Secundum argumentum. IV. Refellitur Salmastii sententia de Christi sepulcro. V. Tertium argumentum. VI. Falsum est rediisse ad vitam Arisleam Proconnesium, VII. vel Cleomedem Astypalaensem, VIII. vel Hermotimum Clazomenium, IX. vel Epimenidem Cretensem, X. vel mulierem ἀρωου, Heraclidis libro peculiari celebratam, XI. vel Erem Pamphylum Harmonii filium, XII. vel puellam, quam suscitasse fertur Apollonius Tyanens, vel alios complures à Veteribus celebratos.

I. IN fronte disputationis hujus notandum est, nihil esse in hac causa, quam obrem Judaeis Christiana doctrina invidiosa esse debeat, cum popularis eorum Josephus, in celeberrima illa de Christo Jesu scriptura haec scriperit: εὐάν τῷ αὐτοῦ σώματι ἔχον ἡμεῖς πάλιν τὰν, ἣν θείων ἀποστόλων τὰν καὶ ἀδελφὰ μὲτα δαυιδάρα ἐδείξαντο ἡμῶν. Post triduum enim rediivus ipsis apparuit, cum divini Prophetae haec aliaque innumera prodigia de eo nuntiassent. Cumque vetustissimus praeterea ac celeberrimus doctor eorum & Princeps R. J. huda Haccadosch, in libro R. Abrahami, qui ἡ ἱεϋ, hoc est Revelans arcana, inicitur, sic disserat: Post triduum vero anima Messiae ad corpus suum revertetur, & exibat ex illo lapide, in quo erit sepultus; sicut dictum est Exod. 33. Ecce locus est apud me, stabis super petram: cumque transferit gloria mea, ponam te in foramine petrae. Quibus ex fide Galatini propositis, nunc argumenta Adversariorum diluamus.

Favent Judaei quidam sententia Christianorum super Christi Jesu reditu ad vitam. Joseph. Antiq. libr. 18. cap. 4.

II. Scribit Matthaeus, reverso ad vitam Jesu, & aperto sepulcro, milites custodiendo ei appositos, rem Principibus Sacerdotum nuntiasse, qua accepta hos habuisse fenatum, & de communi sententia subornasse pecunia milites, qui dicerent, sibi sopitis & somno oppressis noctu subtractum fuisse corpus Jesu ab ipsis Discipulis: quae confessio quoniam fraudi militibus esse poterat, ut pote stationis desertoribus, si ad Praesidem pervenisset, culpam se praestituros Sacerdotes promississe; paruisse milites, remque ita in vulgus dissipatam ad illam diem fuisse. Hinc adversus Christianos conflatur argumentum, quasi commentitia sit Christi Jesu à morte suscitati historia. At prorsus hebes esse telum hoc & plumbeum ostendit narratio rerum simplex, sed attente perspecta. Mortuum Christi corpus linteis involutum, monumento novo & in petra excavo illatum est. Saxum ingens ad ostium monumenti advolutum. Et quoniam Christus, dum viveret, de futuro suo post tres dies ad vitam reditu verba quaedam jecerat, postulant à Pilato Principes Sacerdotum & Pharisei, ut custodes apponantur sepulcro usque ad diem tertium, ne Discipuli ipsius subrepto clanculum corpore, vitam eum recepisse fingant, atque ita illudant credulitati plebis, nefariumque & damnosum errorem in vulgus spargant. Annuit Pilatus: obsignant illi lapidem sepulcro impositum, & custodes addunt. At die tertio editus est terrae motus ingens, Christo Jesu reviviscente, & Angelus caelo lapsus revoluto lapide vacui sepulcri ostium patefecit. Quo viso consternati metu custodes, ac prope examines corruerunt. Horum nonnulli in Urbem reversi, ad Principes Sacerdotum de iis rebus retulerunt. Interea vero alia quoque sepulcra patuerunt, sanctorumque hominum corpora vita fundata ac sepulta, postquam revixit Christus, rediviva & ipsa Hierosolymis apparuerunt. Haec Matthaeus: quae, Deo sic disponente, ita contigerunt, ut fidem ipsa ex sese ab Adversariis extorquere, & omnem pertinaciam frangere possint. Nam primum positum est corpus Jesu in sepulcro novo, in quo nondum ullum fuerat conditum, Ne post resurrectionem, inquit Hieronymus, ceteris corporibus remanentibus resurrexisset alius fingereur. Pollicitatio Christi de futuro suo ad vitam reditu, Judaeorum excavit diligentiam ad praecavendas fraudes. Cum ergo sepulcrum obsignarint, custodes apposuerint, modifque omnibus caverint, ne fraus sibi fieret à Christi Discipulis, eadem opera caverunt, ne factam sibi fraudem causari possent, postquam vere Christus revixisset. Qui cum revixerit, minime jam iis competit de dolo malo actio vel exceptio. Haec enim ita fieri Deus voluit, μη τις, inquit Chrysostomus μέλλη λαμβάνειν τὸν τῆς ἀναστάσεως λόγον. Ne quis doctrinam hanc de reditu ad vitam labefactare possit.

Refelluntur argumenta Adversariorum. Primum argumentum. Matth. 28. 11. & seq.

Hier. in Matth. 27. 60.

Hier. in Matth.
27.
Chrysoft. in
Matth. 27.

Quam facultatem non aliis solum, sed & sibi ipsi præciderunt. *Quanto enim amplius reservatur Christi corpus, tanta magis resurrectionis virtus ostenditur.* Verba sunt Hieronymi. Strenue sane & acute argumenta hæc adversus Judæos urget Chrysofostomus, quem si quis consulat, operæ fructum feret. Neque vero latenter monumento Jesus crepit: magno res agitur apparatu: terra movetur: caelo descendit Angelus, & orto jam die sepulcrum reserat. Ad ea pavore ingenti consternantur custodes: nonnulli etiam rem apud Sacerdotes testificantur. En testes locupletes, & nulli exceptioni obnoxios. Nec credibile est hæc Matthæum confinxisse, nam quo tempore ea scribebat, complures supererant portentorum illorum vel oculati testes, vel auri. Quis putet præterea Apostolos, viros simplices, rudes, imperitos, meticulosos etiam, & ad satellitum adventum, vel ad ancillæ vocem paulo ante trepidantes, tantum ausos esse facinus, ut corpus Christi Jesu subriperent, & deceptis custodibus toti Synedrio os sublinerent? Quis credat tantum ipsis superfuisset otii, ut ingentem lapidem sepulcri ostio appositum amovere, & sudarium ac institas corpori Christi unguentis delibato inhaerentes explicare & disjungere possent, dum prope erant semifomni satellites, quos vel levissimum murmur poterat excitare? Recte Sedulius:

*Anne beati
Corporis ablator, velocius esse putavit
Solvete connectum, quam devertare ligatum,
Cum mora sit furis contraria?*

Chrysoft. in
Matth. 28.

Quæ & à Chrysofostomo eleganter tractata sunt. Quis adeo insanisse censcat Apostolos, ut nullo proposito operæpretio fraudem universo hominum generi, sibi que ipsis struere vellent, & vitam pro mendacio, cujus erant sibi conscii, & fictitia religione pacisci ac profundere? Quis fingat sibi, tot homines in periculosum adeo flagitium, cujusmodi erat raptio corporis Christi, falsamque de eo redivivo opinionein spargendam conspirasse? Ad hæc incallide prorsus excogitatum est commentum illud de custodum somno: nam quomodo sopiti homines deprehendere per somnum potuerunt corpus Jesu ab Apostolis fuisse subreptum? Qui id resciverunt, quod incerti ipsis & incautis factum est? Denique quod de redivivis sanctorum corporibus & in Urbe visis Matthæus prodidit, est ejusmodi, ut multos extitisse necesse sit portenti hujus conscios ac memores, cum scriptis mandaretur. Quapropter verisimile non est, pudori suo tam male consuluisse Matthæum, ut stolidum adeo crassumque confingeret mendacium, quod promptum fuisset unicuique refellere.

Ad stolidam majorum suorum fabulam, stolidiorem hanc adjecerunt Judæi recentiores, corpus Christi ab Apostolis furto sublatum, & in proximis locis occultum, non multo post per Pontificum excussores & emissarios fuisse repertum. Nam quid auctore referunt, quod Veterum nullus scriptis mandavit? Cur palam spectandum non proposuerunt corpus, quo conspecto rumor omnis de redivivo Christo conticisset?

Secundum
argumen-
tum.

III. Erunt fortasse, qui dicant Apostolos ad sepulcrum cuniculos egisse, suffossaque humo corpus Christi subtraxisse: qua arte facile fuerit custodes fallere. At repugnat Matthæus, cum ait finxisse Pontifices subreptum fuisse corpus Christi dormientibus custodibus: nam si per cuniculos ablatum est, etiam vigilantibus custodibus fieri id potuit, neque ad hujusmodi fabulam recurrere necesse fuit. Ex præterea fuerunt angustiae temporis, ut per eas è longinquo agi potuissent cuniculos, tantumque terræ egeri, quantum necesse fuit, haudquaquam credibile sit. Verum his omisiss, una responsione totum hoc refellitur. Aio enim vero *ὀπίσθεν* fuisse solum hoc, ipsumque adeo Christi sepulcrum in rupe fuisse incisum, vel potius fuisse rupem ipsam ferro excavatam: ita ut per subterraneos meatus penetrare illuc, res fuerit immensi operis & temporis. Quamvis enim discamus ex Josepho, cuniculis perfoctum fuisse aliquando Hierosolymitanum solum, puta obsidente Urbem Herode, & deinde Tito, & in seditione Manahemi; quod & multo post à Salahoddino Urbem oppugnante factum discimus ex Abulfaragio: & quamvis scriptum reliquerit Philo Senior in Hierosolymæ descriptione, & Aristæus in libro De legis Mosaicæ interpretatione, è fonte Templi derivatas fuisse & distributas aquas per subterraneos canales & occultas fistulas: quamvis denique molle ac fossile terrenum fuisse demus in aliquibus Hierosolymæ locis: at neque hujusmodi fuisse Golgothæ montis solum, aut horti cui inerat sepulcrum Christi, certissimum est, nec tantum otii aut audaciæ fuit Apostolis, ut per duram silicem tam longos agere cuniculos possent; & manifesta in suffossa rupe extitissent furti indicia, quæ nulla arte, vel humo ingesta, vel infatis lapidibus

Joseph. De
bell. Jud. libr.
7, cap. 15. &
libr. 2, cap. 17,
& libr. 6, cap.
30, & libr. 7,
cap. 20.
Abollar. Hist.
Orient. Dyn. 9.
Phil. apud Eu-
seb. Præp. libr.
9, cap. 37.
Arist. apud Eu-
seb. Præp. libr.
9, cap. 18.